

esquitz

Suplement d'EN PATUFET

Les feres acordaren emprar elements
moderns per combatre els caçadors.

El lleó decidí adquirir un aeropla.
Era tret segur.

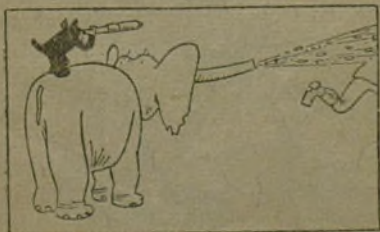

Una vegada engegat, només li calia
deixar-se caure damunt del caçador i
destrossar-lo.

L'elefant s'enginyà tot seguit i abas-
tant quantitats imponents de dàtils...

Només li calia expedir-los bufant
amb força per la trompa, per conver-
tir-se en una ametralladora.

Les girafes inventaren una estació de ràdio, el rinoceront un *tank*, i els erissons feien de muralla espinosa.

Els animals de la jungla no comptaven amb els recursos dels homes, i per lluir ses habilitats es veieren obligats a debutar en un circ eqüestre.

El príncep trist

I

SOLS les òlibes i els mussols el veien. No sortia mai, només a les nits se'l veia en son finestral. Vivia en magnífic castell, que semblava encantat, i s'hauria dit que hi habitava el diable, o bé alguna bruixa malfactora.

El nostre príncep estava molt trist, molt; cada dia més, i no hi havia manera d'alegrar-lo gens. De diversions, prou ne tenia! mes no el satisfieien i més aviat li feien fàstic.

—¿Per què estic tan trist? —es preguntava.

Ell mateix no ho sabia.

Sos cortisans li feien música i cants, mes no li agradaven. Encara li agradava més el trist cant del mussol. Feien balls i saraus en son castell, mes tampoc el satisfieien; encar preferia més les danses de des bruixes que ell veia en sos somnis plens de fantasia. Li daven la pau i el repòs, mes això tampoc no li agradava, s'avorria i l'entristia més.

Tenia bon fons, mes aquest fons o aquesta ànima, la tenia ferida de dolor, i aquest dolor l'havia fet tornar cruel i sanguinari. Era un valent guerrer.

Un jorn, cansat ja d'estar trist, i portat de sos melancòlics pensaments, digué:

—Puc declarar la guerra a mon enemic: potser veient vessar sang m'alegraré o bé guanyant la victòria, i si pel contrari em maten, ¡millor! així ja s'hauràn acabat totes mes tristeses.

Així ho comunicà al principat i tot seguit es posaren en guerra. El nostre príncep veié vessar molta sang i sortí

victoriós, mes, com cada volta, també tingué que dir:

— Això tampoc no em satisfà.

II

Mes no era pas ell sol qui estava trist. Un gentil trobador anava pel món buscant la sort que no trobava... i també estava trist; res no l'alegrava. Sols li hauria agradat veure la cara alegroia d'una princeseta que escoltés amb atenció els seus cants, mes, ¡ai! fins ara a cap li agradaven, puix, el trobador gentil de nostra història, no era dotat de la formosa veu que altres tenien.

Una nit, cansat de caminar, es decidí a dormir dins d'una pineda. Mes quan anava a fer-ho, veié al lluny la silueta del majestuós castell.

— ¿Qui sap si allí trobaré el que tant desitjo? — es digué. Anem-hi.

No s'hi pensà més: a la matinada, quan els primers raigs del sol il·luminen totjust els pics de les muntanyes

més altes, el trobador arribava al castell.

—Potser que dormi encara—es digué.

Esperà una estona i es posà a tocar i a cantar. En va esperar que s'obris un finestral i n'eixís la bella princesa de sos somnis; mes no s'obria cap finestra. S'obrí la porta però no per sortir-ne cap princesa, sinó un patge que digué al trobador:

—Trobador; nostramo el príncep m'envia a dir-te que no cantis més.

—¿No hi ha cap princesa aquí?

—No; sols hi ha un príncep trist, molt trist.

—¿I no l'alegra la meva música?

—No; encara el posa més trist. Mes diu que si li trobes un remei a sa tristor, et darà tot el que vulguis, i llavors et deixarà cantar davant seu i l'alegrarà ta música, car et tindrà amb ell al castell.

—Doncs, bé: jo li portaré el remei.

III

Ja feia tres dies que el trobador caminava en busca del remei per la tristor del príncep.

A la quarta jornada, al capvespre, el trobador caminava per una vall. Estava encisat, contemplant el bell espectacle. L'astre del dia ja s'havia amagat darrera les gegantines muntanyes de Puigfred. La nit, amb son mantell negre, ja s'estenia cap a llevant; i a ponent, per darrera de les siluetes de les negres muntanyes, s'aixecaven les rojors del crepuscle, com una foguera gegantina, que una mà divina hagués encès cap allí, al lluny... cap al cel... a un lloc que no s'albira... Cap al mar ja hi brillaven alguns estels, i d'una propera pineda, on per l'ombra de sos pins ja estava en les tenebres de la nit, n'hi sortí un pobre vell que anà a trobar el trobador.

—Trobador, —digué el vell— ja sé qui ets, què busques, i per què...

—¿Vós?...

—Sí, jo. El remei que tu cerques per ell, ell l'ha de cercar, puix aquest remei és la caritat i l'amor de Déu, que ell no té.

I havent dit això, seguí camí avall.

IV

I el trobador, sabent-ho, desféu tota la ruta feta, per a tornar altra volta al castell del príncep.

Es presentà davant d'aquest, que li digué:

—¿Què tal? ¿ja has trobat el remei?

—El sé, mes no el porto.

—¿I per què?

—Perquè vós mateix l'heu d'anar a cercar.

—I ¿quin és aquest remei?

—La caritat i l'amor de Déu.

—¡Vés! —exclamà l'incrèdul príncep—. ¿Per això tanta cosa? ¡Vés, vés! fuig de ma presència!

Mes per això, les paraules del tro-

bador havien entrat en el fons del cor del príncep.

V

Ja havia passat algun temps. El príncep estava tot canviat, i arreu s'hi veia alegria. El príncep creia i era caritatiu.

Un jorn, sortí a passeig amb sos cortisans. Quan ja es retirava altra volta al castell, se li presentà un miserós:

—Senyor, —li digué— tingueu pietat d'un pobre miserable.

—Té—digué el príncep, entregant-li una bossa d'or.

—¡Oh, senyor! ¡Mercès!

I traient-se sos vestits quedà amb el de trobador.

—¿No em concixeu?

—Oh, sí, sí! mon trobador! Vina a mos braços! Tu ets qui em vares portar l'alegria!

I per sempre més, el trobador visqué al costat del príncep amb molta alegria.

* * *

I estigué alegre, perquè creia en Déu. El que no té fe no pot estar alegre encara que ho aparenti.

JOSEP M. RIBERA

—Ara acabo de comprar aquest bastó: ¿quant diria que m'ha costat?

—No sé.

—Home, clavi un cop d'ull.

—Ca, no! ¿que es creu que bado?

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Als rodolins incomplets:

En Cirera vol llegir
assegut al balanci.

A sota hi havia el gat
i la cua li ha aixafat.

A les lletres escampades: «Sabadell.

Al jeroglífic de la pàg. 12 c: Com més pobles més cases.

Al jeroglífic de la pàg. 6 d: Mandrós.

A la vaga de vocals:

No confiï el secular
viure del peu de l'altar.

TRENCA-CLOSQUES

Aquest bandoler té sis policies que l'estan vigilant. ¿On són?

LLETRES INACABADES

211 114 P 131
A 11 F 11 L 11

Acabant de dibuixar aquestes lletres,
podreu llegir un adagi força conegut.

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

Donya Sol menja salsitxes

sens pensar en els gossets.

Els li estiren les faldilles

i la deixen anà en sec.

Recullen la salsitxada
i s'escapen amatents.